

FRAM KAMERATER

Juni -84

INNHOLD:

Føder: Nummering	s	3
Kapitelen	s	4
Prinsippprogrammet	s	5
Oppsummering av partiets arbeid med L-mål 1984	s	7
Partikonferansen	s	11
Vedtak fra partikonferansen om solidaritets- arbeid	s	11
Black and white	s	13
Stilling ledig	s	14
Oktober Bokhandel	s	14
vestens Ek-Sjampanje blir en utfordring	s	15
Aktuelt n ^o	s	16
Svar til Film i mars FK	s	17

Pris for neste NF: ^{10/8}
side n^o leveres innen Fristen

Inlegg til FK leveres ferdig maskinskrevet til
Oktober Bokhandel innen Fristen

Utsett:

nytt fargebånd
og merke (ca 3 cm å venstre side og plass til
redaksjonen sine overskrifter og sidetall)

Forsida er bestemt fra Lagarbeidet, april 8. 80,
Flasjeret nr. 1, "Ekspressen".

leder: Nominering

SPILLER PERSONEN NOEN ROLLE?

Aldri før har valgkampen vært prioritert så høyt av partiet. Det ser ut til å være stor enighet om at det nytter ikke å behandle denne store politiske begivenheten som en annenrangs oppgave. I Norge er de parlamentariske valgene "toppunktene" i det politiske livet: Da skriver avisene om politikk, da kjøres det opp i radio og TV, da holdes det tusenvis av møter på skoler, militærleire, fagforeninger osv. Så lenge politikk er kampen om folks meninger - så lenge vi satser på å overbevise folk til å støtte oss, må vi gripe denne begivenheten på skikkelig måte. I dag står partiet med ganske gjennomarbeidde arbeidsprogram. Etter Landsmøte vil mye av strategidiskusjonen og prinsipdiskusjonen være avklart. Politisk står vi da bedre rusta enn noen gang før. Så kan vi da konkludere på to måter: Med en solid politikk spiller ikke personen så stor rolle. Eller: Med en solid politikk vil personen være avgjørende i "markedsføringa" av politikken. Jeg mener det siste standpunktet må være det rette. For hele partiet i vårt distrikt er det å finne den rette personen nå ei viktig oppgave. Jo lengre tid vi har på oss til å diskutere 1.plassen, jo større mulighet har vi for å kunne samles om vår kandidat.

Til de som fortsatt mener at personen ikke er så viktig, tror jeg det kan være lurt å minnes hva personer som Gerhardsen, Gustavsen, Løvlien har betydd for DNA, NKP og SV. Eller, hva folk som Sigurd Allern på sitt beste, Vidar Våde ~~ikke~~ Liv Finstad, eller Kari for den saks skyld, har betydd for oss.

HVILKE KRITERIER SKAL VI LEGGE

VEKT PÅ NØR VI SKAL NOMINERE FOLK?

I mai hadde DS en prøveavstemning om 1.plassen på lista. Den bygde på innkomne forslag fra lag og enkeltpersoner. De personene som var med foran DS-avstemninga var: (alfabetisk) Trond Arsen, Asbri Hagen, Peder Ljøvel, Mads Ljøvel, Kåre Myrnes, Inga Nilsen, Marion Pedersen og Anny Voldheim. I tillegg til disse har Arne Bjørnflot og Kari Hagen vært foreslått. De to siste har foreløpig ~~ikke~~ vært uaktuelle av ulike grunner. Etter en kort diskusjon ble det til sist holdt prøveavstemning over disse kandidatene (stemneoppslutning i %)

Astri Hagen	56%
Peder Ljøvel	25%
Kåre Myrnes	19%
	100%

Da vil fatte sitt endelige vedtak etter at laga nå har kommet med sine reaksjoner. Det er godt mulig andre folk er de rette - så ikke stopp nødvendigvis med de folka som er foreslått. RV vil arrangere et åpent nominasjonsmøte i september. Til da må DS ha sine alternativer klare.

DS-avstemninga bygde ikke på en grundig diskusjon på grunnlag av kriterier

Kapitalen

Derfor sier vi også at det er en prøveavstemning. Men, for at laga skal få litt hjelp i vurderinga av folk, har OS nylig på et møte blitt enige om disse kriteriene:

Kriteriene må bygge på målsettingene med å stille.

De viktigste målene er:

- Komme inn på Stortinget i 1985
- Bruke valgkampen til å styrke oppslutninga om partiet.
- Bruke valgkampen til å styrke den revolusjonære fronten og svekke opprettholdelsen av reformismen. Avsløring av DNA prioriteres.

Ut fra disse målsettingene ser vi at vi trenger en kandidat som kan samle bredt, langt ut over partiets rækker. Kriteriene vi da foreslår og som selvsagt ikke er ment som ideelle krav-er:

- Levt i masseomfang. Dvs ha et navn ut over de snevre parti- og sympatisørrekker.
- Evner til å stå fram som leder- som markant "figur".
- Må ha høyt politisk og ideologisk nivå. Det betyr særlig evner til å markere vår politikk mot andre på venstresida. Evne til å gjøre vår politikk til et annet alternativ.
- Evner til å agitere-delta i debatten. (Balefaver+politisk kunnskap)
- Evne til hardt arbeid. Valgkampen er tross alt krevende.
- Kandidaten må være en som arbeider i klassen kan identifisere seg med.
- Ettersom flere kandidater vurderes vil det foretrekkes en kvinnekandidat.

Utvalgt diskusjonen kom med forslag:

For OS. cif.

Flere og flere oppdager at høsten 84 blir en vanskelig "planhøst" for partiet. Oppgavene som skal jobbes med står i kø. Etter mye internt arbeid, mener mange også at alt som er eksternt må få en mer sentral plass. Kan vi prioritere Kapitalenstudier i en slik situasjon? Jeg mener vi bør satse mye på å fullføre studiene. Mine argumenter er:

- Den teoretiske basiskunnskapen i pol.øk er nødvendig.

Gjennom partistudiene i fjor startet studiene av Kapitalen. Men, enda er vi knapt kommet halvveis. Dersom vi venter for lenge, vil det være vanskelig å fortsette uten å bruke mye tid på repetisjon. Og, vi må fortsette dersom vi skal ha annet enn de første grunnsteinene i det "pol.øk. bygget". Kampen mot "lettvinthet", mot økonomisk og reformisme, krever kunnskaper i pol.øk. Det blir vanskelig å argumentere grundig i budsjettkamper og stortingsvalgkampen, uten denne kunnskapen. Vi har Oktober kommet med del 2 og 3. Her ligger spennende stoff om utbytting og om den opprinnelige akkumulasjon, hvordan kapitalismen oppsto historisk. Jeg tror studier av dette stoffet vil kunne kobles sammen med dagaktuelle spørsmål og gi "aha"-opplevelser som også vil gi entusiasme.

2. Ikke bare internt.

De som er redd Kapitalenstudiene bare er internt, tar feil. Kombinert med lagsstudier må det holdes åpne møter. Dette er å gå ut med vår politikk. Mange folk har de seinere Åra gjennom den økonom-

iske krisa, blitt interessert i økonomi. Det er bare vi som har alternative svar. Denna høsten må vi bl.a bruke til å spre dem. Møter om budsjettkampen kan med fordel kombineres med møter om Kapitalen!

3. Oktober forlag og butikken får store økonomiske problem om Kapitalen ikke selges.

Noen vil kanskje si at dette er ikke deres problem, Men-partiledelsen mener Oktober har en svært viktig rolle som et av sentrene for vår eksterne markering. Hvis Oktober går konkurs vil dette virkelig være med å sette oss tilbake i eksternt arbeid. Situasjonen for butikken er nå slik at den sitter med store lagerbeholdninger av Kapitalen. Jeg tror ikke det er mulig å øke salget særlig uten at Kapitalenstudiene får en viktig plass på høstplanen.

Så derfor-tida er nå inne til å bruke tid på pol.øk. før det store "eksternret" 1985-stortingsvalgret!

neif.

Jeg mener mindretallsforslaget, som bl.a "Kang" har argumentert for, kan få farlige konsekvenser for tenkninga vår og kan føre til at vi må støtte "mindretallsdiktatur". Jeg vil her trekke fram to saker:

Den sosialistiske revolusjonen er en flertallsbevegelse.

I det Kommunistiske Manifestet sier Marx: "Alle tidligere bevegelser var mindretallsbevegelser eller bevegelser i mindretallets interesser. Den proletariske bevegelsen er ^{den bevæpnede} det overveiende flertalls interesser" (Manifestet-Elans. 27) Mens det slaveeieende aristokratiet, ~~ikke~~ feudalsamfunnets fyrster eller borgerskapet utgjør en liten klikk som med alle maktmidler underkuer flertallet, snur sosialismen dette på hodet: Må tar flertallet makta. Dette er helt grunnleggende. Uten oppslutning av flertallet av folket er det umulig å avskaffe klassene og utvikle sosialismen mot kommunismen. Alternativet er de såkalte sosialistiske terrorstatene vi kjenner fra Øst-Europa.

Det er klart at arbeiderklassen er drivkrafta i revolusjonen, men skal det "overveidende flertallet" slutte opp om revolusjonen, er det ikke nok med arbeiderklassen. I mange land hvor det er gjennomført sosialistiske revolusjoner utgjør arbeiderklassen et mindretall. Gjelder ikke Marx sin analyse da? Jo selvsagt. Her må arbeiderklassen stå sammen med resten av det arbeidende folket og gjennomføre revolusjonen ett et program som tar hensyn til de spesielle klasseforholda. Derfor må en revolusjon bygge på andre klasseforhold i Kina enn i Norge.

Prinsippprogrammet

Diskusjonen om formen på statsmakta under sosialismen har nå utkrystallisert seg i 2 alternative formuleringer: "Flertallsforslaget som bruker formuleringa: "...arbeiderklassen og det arbeidende folket har makta.." (UPF s.63) mens mindretallet bruker formuleringa: "Under prod.diktatur har arbeiderklassen makta,..." (s.63) I tillegg trekker de inn alliansen med "rosten av

Hva sier de historiske erfaringene?

Erfaringene fra revolusjonene til nå er nettopp at det er arbeiderklassen og det arbeidende folket som har tatt makta. I Kina sa Mao: Karakteren av proletariatets diktatur i Kina er nettopp: "For proletariatet må stole på sine breie allierte for å utøve diktatur, det kan ikke gjøre det aleine." (Bind 5, s.499) Lenin ser også klart at revolusjonen i det sovjetiske industri- og landbrukslandet må være "proletariatets- og bøndenes revolusjonær og demokratiske diktatur" (Marx/Engels/Marxismen. Oktober forslag s.248). Dette er virkeligheten. I Norge vil proletariatet knapt utgjøre flertallet. Også her blir arbeiderklassen nødt til å dele makta med resten av det arbeidende folket. Bare slik kan det bli revolusjonen til det "overveiende flertallet".

P.H.

Konstapeln: Ni är överfallen och så ligger ni och skrålar "Arbetets söner" det värsta ni orkar!

Den överfallne: Ja. hade jag ropat på hjälp så hade konstapeln aldrig kommit.

7 Oppsummering av partiets arbeid med 1.mai 1984

Denne oppsummeringa er skrevet av 1.mai-ansvarlig på bakgrunn av diskusjoner i DS og i fraksjonen, men er ikke behandlet av noe organ, og står derfor for 1.mai-ansvarlig sin rekning aleine.

Resultatene fra de siste 4 åra:

1981:	Faglig 1.mai-front: 1712	Samorg: 1500-1600 (?)
1982:	1705	2072
1983:	1426	1711
1984:	1533	1827

Resultatet fordelte seg slik på de enkelte seksjonene:

Industri:92,Bygning:39,Off.sektor:42,RIT:103,Psykisk:109, Sosial:67,Lærer:150,Arb.lause:46,Fritidsklubb:18,Elev:46, Student:30,Kvinne:131,Eldre bydeler:24,Husbank:15,Miljø:27, Same:24,Homofili:23,Kultur:81,Anti-imp:398,Forsvar:42.

Tallene for de tre helseseksjonene, kvinne og internasjonal er "rekorder". De seksjonene som representerer tilbakegang over tid, er ungdomsseksjonene, bolig, miljø og atomvåpen/forsvar. De øvrige seksjonene har holdt stand sånn nogenlunde. Det ville være galt å prøve å lese seksjonenes innsats i mobiliseringsarbeidet bare ut fra disse tallene. F.eks. gjorde student-, eldre bydel- og miljøseksjonene et godt arbeid, som ikke ga tellende utslag for deres seksjoner i denne omgang. Mens de flatterende resultatene for industri, kvinne og kultur ikke kan tilskrives arbeidet til disse seksjonene aleine.

Årsakene til dette er flere. For det første er det mange som går i FFF-toget år etter år av tradisjon, uavhengig av mobiliseringa. Dessuten flyter enkelte seksjoner på tilslutninga til en eller flere bestemte paroler. F.eks. gikk det hele 93 bak 6 t. dag-parola i kvinneseksjonen. Dette skyldes den kampen vi fører for dette kravet gjennom HELE året, og er et talende bevis for at innsatsen i interessekampen er ei av de viktigste kildene til framgang 1.mai.

1.mai-fraksjonen har gjort følgende vedtak om årets 1.mai-arbeid. Alle vedtakene var enstemmige. To av fraksjonens medlemmer var ikke tilstede på møtet.

1. Resultatet i Trondheim var godt. Det var bedre enn i de andre store byene, vi har holdt avstanden til Samorg og gått fram med ca.100 fra ifjor, og på den måten snudd den absolutte tilbakegangen. Vi vil spesielt framheve resultatene til de 3 helseseksjonene, der det på noen steder var fordobling fra ifjor.
2. Hovedparolegrunnlaget dekket intensjonene om å gi uttrykk for bredden og mangfoldet i massebevegelsen, samt å nøgle sosialdemokratiet på deres praksis. Det var riktig i årets situasjon med rundt 20 hovedparoler.
3. Det var rett å stille forslag om Furre som hovedtaler i et eventuelt felles Samorg-arrangement, koplet med retningslinje om ikke å drive valgkamp.
4. Vi lyktes ikke å få et politisk brudd på paroler med Samorg-ledelsen, slik utgangspunktet var. Den viktigste årsaken til dette, var at Samorg-ledelsen var parat til å akseptere hva som helst av progressiv retorikk i et evt. felles arrangement med Gro Harlem Brundtland som hovedtaler. (Jfr. Moss 1982-84)
5. Vi vil kritisere oss sjøl for at vi ikke kom grundig nok ut med linja vår overfor Samorg, og det som hadde foregått i forhandlingene og på representantskapsmøtet. Vi undervurderte den forvirringa om disse spørsmåla som dette skapte blant de som skulle mobilisere til FFF-toget. Dette kunne vært unngått dersom styret hadde konsolidert seg bedre på disse tingene, samt utnyttet hovedløpeseddelen bedre til å rette opp dette.
6. Det var rett å stifte FFF og organisere seksjoner uavhengig av Samorgs 1.mai-behandling. Arbeidet med initiativkomitéen var et framskritt sammenliknet med tidligere år.
7. Vi forsvarer vedtakene om møteforbud i partiet de siste 4 ukene før 1.mai, samt oppfordringa om at avdelingene skulle sette av minst 1 aktivist på styre- eller seksjonsledelsenivå i FFF. Flere avdelinger satte av flere aktivis-

ter til styre og seksjonsledelse, og gjorde 1.mai til ei virkelig hovedoppgave, og dette gav også positive resultater.

Vi vil imidlertid kritisere særlig DSAU og OU for oppfølginga av disse vedtakene. De ble ikke gjort skikkelig kjent i hele organisasjonen, og heller ikke fulgt godt nok opp med politisk mobilisering av avdelingene. Dette fikk til følge at 1.mai aldri virkelig ble hovedoppgava for partiet som helhet.

8. Både i 1.mai-arbeidet generelt, og i fraksjonens arbeid spesielt, vil vi påpeke en tendens til å neglisjere sikkerhetsarbeidet, f.eks. ved uforsiktig bruk av telefon.

9. Vi har i arbeidet med 1.mai registrert at det bør legges mer vekt på å overvinne motforestillingene hos folk mot å gå i 1.mai-tog i det hele tatt. Vi vil særlig trekke fram to slike motforestillinger:

- A. Å ikke se betydninga av å være mange som demonstrerer.
- B. Oppfatninga av FFF som et "M-L-tog", og derfor utdefinert allerede i utgangspunktet.

Fraksjonen har i tillegg diskutert idéen om å opprettholde Faglig front som en permanent organisasjon. Argumentene for dette er flere, bl.a. forsøke å styrke opposisjonen i fagbevegelsen. Fraksjonen vil imidlertid gå inn for å avvente dette foreløpig, da det i dagens situasjon mest sannsynlig ville føre til en uheldig dobbeltorganisering som vil kreve for mye krefter.

Fraksjonen har også diskutert det relativt store økonomiske underskuddet. Ansvaret for dette hviler på styret som kollektiv, og ikke på økonomiansvarlig aleine. Under tegnede må ta på seg et spesielt ansvar for at det ikke ble iverksatt nødvendige tiltak, som f.eks. å plukke ut et tilstrekkelig antall innsamlere til Katta og Torget i god tid før selve dagen.

Flere av kameratene i FFF-styret var svært ferske, men løste sine oppgaver svært godt ut fra forutsetningene. Dersom partiet ønsker å prioritere 1.mai like høyt neste år, bør det imidlertid settes av flere erfarne kamerater til FFF-styret.

Når det gjelder forholdet til media, så utnyttet vi bevilgningsskandalen bra, og vi kan vel si at vi "vant" denne saka i opinionen. Derimot har vi mye kritikk av KK. De nedprioriterte Trondheim under hele 1.mai-bevegelsen, og sviktet sitt ansvar som kollektiv organisator på dette området. Vi måtte regelrett "slåss" som overfor en borgerlig avis for i det hele tatt å få inn et oppslag den siste uka før 1.mai. To av kameratene i styret har skrevet en skriftlig kritikk av dette forholdet og sendt nedover.

Det ser ut som om partiet som helhet har korrigert mye av "borgfred med arbeideraristokratene"-linja i årets 1.mai-arbeid. Likevel vil jeg peke på at politiske konfrontasjoner manglet noen steder. Fra ei forening er det meldt om at forslaget om å bære fana i begge tog ødela for oss.

Det viktigste avviket i årets 1.mai-arbeid tror jeg går på BYRÅKRATI. Dette kommer til uttrykk gjennom den mangelfulle politiske mobiliseringen av partikaderen, men også ved at avdelingene som helhet driver mye dårligere masse-mobilisering enn tidligere.

Det brevet til partimedlemmene som fraksjonen tok initiativet til, var ment å korrigere den mangelfulle politiske mobiliseringen av kaderen. Dels kom det for seint ut til kameratene. Dessuten ble det ikke fulgt opp av grundige diskusjoner på formannskonferansene eller i avdelingene, og fikk derfor svært liten virkning.

Vi kan ikke gjøre rekning med noe gjennombrudd i 1.mai-arbeidet før den politiske linja blir HELE partiets eiendom, og vi klarer å korrigere de åpenbare avvikene fra masse-linja som står i partiet idag.

1.mai-ansvarlig.

Partikonferanse

Internasjonalt utvalg arrangerte nylig en partikonferanse om kommunistenes rolle i solidaritetsarbeidet. Målsettinga vår var å få opp debatten om internasjonalt solidaritetsarbeid i partiet, få partimedlemmer "tent" på internasjonale saker. Vi håpet på å få en representant fra hver avdeling. (innkalling var formulert som en lederkonferanse!) Pga en del misforståelser fra OUs side, ble innkallinga først sendt ut selektivt, senere til alle avdelinger. Oppmøte var:

1/2 vis oppmøte (regnet ut fra den selektive innkallinga): 27

1/2 vis oppmøte (regnet ut fra alle avd.) : 18

Et ganske nedslående resultat med andre ord, og nok så skuffende for oss som hadde jobba med konferansen. Men det forteller jo litt om holdninga til internasjonale saker.

(helg, fint vær, er ikke motarg. gode nok)

Vi som var tilstede fattet følgende vedtak: (håper det provoserer dere som ikke var der!)

Kristin.

Vedtak fra partikonferanse om solidaritetsarbeid

1. AKP ble skapt utav en bevegelse hvor internasjonal solidaritet var en av grunnpilarene. Solidaritetsarbeid for undertrykte folk har lenge vært varemerke til AKP. Proletarisk internasjonalisme var noe alle medlemmene var opptatt av, det ble diskutert internasjonale spørsmål på lagsmøtene og samla inn penger og underskrifter til ulike frigjøringsbevegelser. Aktiviteten i solidaritetsarbeidet var høy.
2. Situasjonen nå er annerledes. Internasjonale spørsmål blir ikke diskutert rundt om i partiet. Kunnskapsnivået om slike saker er katastrofalt lavt. AKP er ikke lenger et parti som ser internasjonal solidaritet som en særlig viktig oppgave. Partiledelsen sine uttalelser blir bare ord, så lenge partiet ikke samtidig satser på å drive opp det praktiske solidaritetsarbeidet.

3. Den lave prioriteringa av den proletariske internasjonalsismen er et uttrykk for ei ny politisk linje, ei sosialdemokratisk linje hvøe de nære sakene som faglig arbeid, økonomisk kamp mot forverring, pornokamp, parlamentarisk arbeid osv. blir prioritert høyere. Dette viser seg særlig iforbindelse med salg av internasjonale paroler ved store arrangement, f. eks. 8 mars.
 4. Partiet er i stor grad preget av eurosjåvinisme som bl.a. den pro-sovjetiske "fredsbevegelsen" forfekter. Dette gir seg utslag i ei vurdering av Europa og spørsmålet om krig/fred her som viktigere enn kampen mot imperialismen i den tredje verden.
 5. Det finns ingen dyp forståelse for imperialismen i partiet. Derfor er forståelsen for grunnene til krig også lav. I en slik situasjon er det lett å se på frigjøringsbevegelser slik borgerskapet gjøe det.
 6. Det er en tendens i partiet til å ville innts populære standpun. Partiet ser det ikke lenger som sin oppgave å styre debatten ove på internasjonale saker. Anti-imperialistisk arbeid tas for lite opp i valgkampen.
 7. Partiet har ikke markert den internasjonale politikken sin godt nok. Det har ofte blitt overlatt til de som jobber i ulike fronte til å utvikle riktige linjer. Partiets utenrikspolitikk har ofte blitt summen av frontenes politikk.
 8. Utfra manglende forståelse for kampen mot imperialismen, har ofte strategisk viktige paroler for partiet, slike som Afghanistan blitt solgt for å oppnå enhet i konkrete arrangement.
9. KONKLUSJON:
- Partiet har skifta linje når det gjelder proletarisk internasjonalsisme. Dette er uttrykk for ei utvikling i sjåvinistisk retning. Det har ikke bare "blitt slik", men er et resultat av at sosialdemokratisk linje har vunnet fram på dette området.

KRISTIN.

Black and White

*Need none of your calculating love,
Guess I'll find my way stormy weather
Don't call me «blackie»*

*Whitie
when touches dirt penetrates with
Moisture*

*Color is shit
Must be redefined
Time is to create
Rise up brother,
Sister don't fall back.*

Cliff Moustache

Stilling ledig

1/2 STILLING BUTIKKMEDARBEIDER OKTOBER BOKHANDEL.

Fra 1.august er det ledig en halv dags stilling. Arbeidsoppgavene blir alsidige, men med hovedvekt på ekspedering og annen ekstern virksomhet.

Lønn etter avtale.

Interesserte kan henvende seg til butikken ved Håvard Ryan - eller skriftlig søknad.

Oktober
bokhandel

AKTUELLE BØKER AKKURAT NÅ :

Utkast til Prinsippprogram for AKP (m1)	Kr.30.-
Røde Fane nr.3-84(hovedvekt på 3.verden)	Kr.26.-
Materialisten 3-4/83 Revisjonisme eller Maoisme	Kr.40.-
Joan Didion: Salvador	Kr.89.-
Bjørn Nilsen: Gjenferd i Norsjøen	Kr.139.-
Astri Wright: Bak Kinas mur	Kr.158.-
Kirsti Blom: Karame'	
John le Carre': Piken med trommestikkene	
Pax kvinnebibliotek 1-6 (kr. 38,- pr. bok)	Kr.190.-

Höstens KK-kampanje blir en utfordring

Etter to år med jamm framgang for KK både på landsbasis og i vårt distrikt har abonnementsstallet hos oss begynt å gå nedover igjen. Vi ligger nå 5% lavere enn i fjor. Løssalgsmessig holder vi koken. I målsettinga for i år planla en fortsatt jamm økning som en del av KK's 5-årsplan. Situasjonen fortjener derfor å bli tatt alvorlig på alle plan i partiet. Høstens KK-kampanje må derfor brukes aktivt til å snu utviklinga, men hvordan?

- avdelingene må ikke forlenge sommerferien, men komme i gang med sitt KK-arbeid rett etter ferien. KK-kampanja starter 15.aug.

- avdelingene må diskutere KK sin plass i avdelinga sitt arbeid. I de fleste avdelingene blir KK-arbeidet skjyvet bort til fordel for andre oppgaver. Dette til tross for at KK er hovedoppgave nesten halve året hvert år.

- avdelingene må diskutere hvordan KK-arbeidet skal drives, utveksle erfaringer, legge planer for hver enkelt og framfor alt følge opp med oppsummeringer som kan gi grunnlag for et bedre arbeid.

- mange avdelinger sliter med mange problemer. Det er ingen grunn til at slike avdelinger ikke skal drive KK-arbeid. Erfaringer har vist at for mange avdelinger har nettopp KK-arbeid lettet mange problemer av den grunn at avdelinga får konsentrere om en felles oppgave som gir resultater og fellesskap.

- det er grunn til å ta et spesielt grep om å verve abonnenter. Mange potensielle abonnenter har dårlig råd, dårligere enn før. Det blir derfor nødvendig å diskutere mer nøye med folk og hvorfor KK er verdt pengene, f.eks i motsetning til å bruke like mye penger på løssalgskjøp av VG eller/og Dagbladet. En stil med å spørre mange vil også gi mange nye faste abonnenter.

- det har vært for lite og ikke godt nok stoff i KK fra vårt distrikt. KK-utvalget har lenge etterlyst folk herfra til skriving av stoff til KK. Vi har ennå ikke greidd å løse det, så meld fra dersom noen er interessert. Opplæring blir gått. Mer og bedre stoff fra vår del av landet vil kunne lette arbeidet her, i alle fall skape større entusiasme og pågangsmot hos de som allerede arbeider en del med KK.

Så stå på! VERV ABONNENTER!

TORE KK-utvalget

Aktuelt nå:

sommerleir:

DET BLIR TO TEMA:

* STRATEGI FOR KVINNEKAMPEN I 80-ÅRA

* STRATEGI FOR DEN FAGLIGE KAMPEN

SUND FOLKEHØGSKOLE

SØND. 15. - ONSD. 18 JULI 1984

PRIS: VOKSNE KR 550.- (MED EGEN SOVEPOSE)

BARN 5-12 ÅR KR 225.-

BARN U. 5 ÅR GRATIS

PÅMELDING SENDES TIL AKP (M-L), PRINSENSGT. 14, 7000 TRONDHEIM
INNEN 6. JULI

JÅ, JEG / VI SKAL PÅ LEIR

NAVN

ADRESSE

BARN (ANTALL OG ALDER)

Svar til Finn i mars FK

Finn krever i FK/mars at jeg konkret og saklig påviser hans angrep på den vitenskapelige sosialismen. Jeg skal prøve å utdype denne kritikken og mine egne standpunkter.

1. REVOLUSJONEN.

Finn hevder: "Det er teoretisk og politisk feilaktig å låse seg fast i en oppfatning av revolusjonen som en militær offensiv."

Jeg hevder: "Maktvertakelsen er, og må være, kronen på verket av en større strategisk offensiv, politisk OG militært."

Dette virker kanskje som et spill om ord, men jeg vil hevde at det er to ulike linjer bak disse utsagnene. Finn sier om Chile 1973: "Feilen deres var ikke at de ikke starta en militær offensiv, men at de aldri skjønnte at de måtte FORVARE det de hadde oppnådd med våpenmakt NÅR BORGERSKAPET VILLE SLÅSS !" (Mine uthevninger)

Her ramler katta ut av sekken. Med Finns politiske anvisninger ville vi ledes til slaktebenken slik som i Chile, bare med den forskjellen at selve militærkuppet ville ha trukket ut over flere dager. Feilen til Allende & Co. var at de ikke forstod at de måtte knuse hele det gamle statsapparatet, inkludert hæren. De første nødvendige skrittene var å bevapne det reaksjonære offiserskorpset og organisere massene militært.

Dette vil jeg karakterisere som den militære sida ved offensiven. (Men altså ikke nødvendigvis krig eller borgerkrig.) Å vente til det tidspunktet "når borgerskapet vil slåss" er å legge opp til en militær konfrontasjon på borgerskapets premisser. Nettopp derfor må den politiske offensiven som maktvertakelsen nødvendigvis må være, ledsages av den militære offensiven.

Et annet eksempel: Den militære stormen på Vinterpalasset ble organisert samtidig med den allrussiske Sovjetkongressen 25.10.1917, som erklærte at den tok den politiske makta i

i sine hender.

Forøvrig: Det nye utkastet er endret i positiv retning. Det heter nå: "Arbeiderklassen og dens allierte må vera forberedt på å bruke våpenmakt FOR Å GRIPA MAKTA og for å forsvara sosialismen"(s.18), "folket som gjør revolusjon, må difor vera budd på Å GJENNOMFØRE HAN med våpenmakt..." (s.57) og "All borgerlig og imperialistisk militærmakt oppløysast..."(Revolusjonen sine fyrste oppgåver,s.58)

Med disse endringene kan jeg slutte meg til kapitlene 2.2, 5.1.1 og 5.1.2 i det nye utkastet.

2. PROLETARIATETS DIKTATUR.

Jeg skal starte med et forsøk på å klare opp i noe av det rotet jeg sjøl har avstedkommet med setninga: "Arbeiderklassen håndhever, grunnleggende sett, statsmakta ALEINE under sosialismen."

Av dette kan man utvilsomt få det inntrykket at jeg mener at proletariatets diktatur skulle være noe abstrakt eller teoretisk, som stod i motsetning til den konkrete og praktiske utforminga av dette samfunnet. Dette er ikke mitt standpunkt. Sosialismen må være proletariatets diktatur (eller arbeiderklassen som herskende klasse) BÅDE i innhold og form, både "grunnleggende sett" og "i sin framtreddelse".

Formene for proletardiktaturet kan variere. Fra historia har vi f.eks. Pariskommunen, Sovjetene og revolusjonskomitéene, som alle var former for arbeiderklassens politiske makt. Men innholdet i disse ulike sosialistiske systemene var felles, og jeg vil formulere det slik:

"Jammenslutninga av de væpnede arbeiderne som herskende klasse, én klasses diktatur over borgerskapet, som støtter seg på, og bare kan opprettholdes ved hjelp av, forbundet mellom arbeiderklassen og andre deler av det arbeidende folket i kampen mot den tidligere herskerklassen og mot framveksten av nye borgerlige elementer." Dette er etter min oppfatning innholdet i "proletariatets diktatur".

Finns går også inn på klasseinnholdet i dette diktaturet, ikke i svaret til meg, men i et svar til Gunnar (FK/mors, s.30) Han sier der at klasseinnholdet er bestemt ved at

det politiske og ideologiske grunnlaget for staten er å utvikle samfunnet mot kommunismen, og at det må være arbeiderklassens strategiske interesser som danner fundamentet for samfunnet. Dette var noe av det samme som jeg forsøkte å formulere i mitt punkt 2B i FK/januar, s.25.

Likovl oppfatter jeg dette som utilstrekkelig. Klasseinnholdet i "proletariatets diktatur" kan ikke bestemmes ved det ideologiske grunnlaget eller den økonomiske utviklingsvegen alene. Det er først og fremst et spørsmål om hvor den politiske makta, eller kommandoen, sitter. Eller sagt på en annen måte: Hvilken klasse som er den herskende klassen. Og det er en forutsetning for at samfunnet skal utvikles langs "den sosialistiske vegen", at den eneste klassen som er konsekvent revolusjonær til det siste, organiseres som herskende klasse.

Men alt dette er jo temmelig allment formulert. Hvordan ser jeg for meg dette i praksis ?

Jeg tror det er viktig å skille mellom 1) De revolusjonære maktorganene 2) Apparatet av administrativt personell og tjenestemenn og 3) Ekspertisen. Ikke fordi det eksisterer vannrette skott mellom disse kategoriene (det vil sikkert finnes enkeltindivider under sosialismen som kan plasseres i alle 3) men fordi disse kategoriene er blitt sausa mye sammen i programdebatten.

Pariskommunen, sovjetene og revolusjonskomitéene er eksempler fra historia på revolusjonære maktorganer som massene sjøl utvikla gjennom den revolusjonære kampen. Også det sosialistiske systemet i Norge må bygge på slike maktorganer, sjøl om vi ikke kan forespeile hvordan disse vil se ut i detalj.

Steigan nar en interessant framtidsvisjon i KK 7.2.1984: "Det mest sannsynlige er derfor en kombinasjon av arbeiderråd og vanlige distriktsvalgte forsamlinger. En kan tenke seg at dette systemet kan gå helt til topps, til nasjonalforsamlinga, f.eks. med to kammer: Ett valgt av rådene og ett valgt ved vanlige distriktsvalg."

Sjøl stiller jeg følgende spørsmål: Kan vi tenke oss at Samorganisasjonenes representantskap kan danne kimen til revolusjonære maktorganer i Norge, f.eks. ved at de utvides

med valgte representanter for lærerne, sjukepleierne, småbrukerne, de arbeidslause osv ?

Revolusjonens gang vil avgjøre den endelige utforminga av disse organene. Det vi kan skrive i et prinsippprogram, er prinsippene for disse forsamlingene: At de er arbeidende organ, utøvende og lovgivende på samme tid, at de er representative og bygger på valg.

I det første utkastet var det med ei setning på s.19 som sa at systemet "må byggja på revolusjonære maktorgan som det arbeidande folket utviklar frå grunnplanet gjennom den revolusjonære kampen." Dette er ikke kommet med i det nye utkastet. Den eneste setninga som minner om dette, er ikke realitetsbehandla. (Se Til 5.5.10, s.69)

Så til apparatet av tjenestemenn og administrativt personell. Her tenker jeg på alt fra direktører i bedriftene til funksjonærer på offentlige kontorer. Det er først og fremst her vi finner faren for byråkrati. For å motvirke ei slik utvikling må proletardiktaturet tillempe følgende prinsipper overfor dette skiktet: De skal være valgbare, betales med gjennomsnittlig arbeiderlønn, være gjenstand for arbeiderkontroll og massenes etter-syn, de skal kunne tilbakekalles eller fjernes fra stillingen til enhver tid, i størst mulig utstrekning rekrutteres fra det arbeidende folket sjøl, de skal delta i produktivt arbeid deler av tida, og stillingene skal gå på omgang når det er mulig.

Det vil være nødvendig å tilsette eksperter eller spesialister (slik som økonomer, teknikere, agronomer ol) i en god del av disse funksjonene. Derfor må staten legge stor vekt på å utvikle "en hær" av arbeiderklassens egne eksperter, som er både "rød og ekspert". I en overgangsperiode kan det vise seg nødvendig å gjøre bruk av borgerlige eksperter, som ikke vil arbeide for proletardiktaturet med mindre de får like godt eller bedre betalt enn under kapitalismen. I så tilfelle betaler man det det koster.

Den mest avgjørende feilen i utkastets kapittel 5, er etter min oppfatning at apparatpersonellet og ekspertene ris kommandoposisjoner og statsmakt. Etter min oppfatning må den politiske makta både sentralt og lokalt ligge hos

de revolusjonære maktorganene. Og arbeiderklassen må, for å sikre at den sentraliserte makta blir liggende hos seg, sørge for at dens organiserte fortropp, partiet, spiller den ledende rolla i disse organene. Derfor blir det også feil når man prøver å programformulere en "ærmlengdes avstand" mellom partiet og disse maktorganene.

Finn går ikke like langt som programkomitéen, men avslører et ideologisk slektskap når han går til angrep på følgende formulering: "Folk fra arbeiderklassen må besette de viktigste kommandoposisjonene i samfunnet." Dette er ifølge Finn både teoretisk, praktisk og historisk feil, "ja rent katastrofalt" !

Det var jo voldsomt. Vi går inn for proletarisk diktatur i "innhold", men vi skal IKKE gå inn for å besette kommandoposisjonene med arbeidere !

Programkomitéen vil gi kommandoposisjonene til byråkratiet (Se f.eks. s.22 og s.66 i det nye utkastet), PML vil gi dem til ekspertene (Se FK/februar s.13) mens Finns første innskyttelse er ministrene.

Jeg er ikke uenig i at regjeringsmedlemmene, som en del av maktorganene på sentralt nivå, har viktige kommandoposisjoner. Jeg er heller ikke uenig i at vervet som leder i kommunistpartiet er en "kommandopost". Men jeg er uenig i å stille dette i motsetning til arbeiderklassens kommando.

Jeg er enig med Finn i at klassestandpunktet er overordna i forhold til klassebakgrunn. Men heller ikke Finn vil vel fylle de revolusjonære maktorganene med partimedlemmer av småborgerlig opprinnelse ? Er ikke Finn enig i at det er viktig at flertallet i de representative forsamlingene utgjøres av arbeidere ? Og at tyngdepunktet i partiets ledelse utgjøres av folk fra arbeiderklassen ?

Og ta f.eks. stilling til arbeidermilitsens rolle i lokalsamfunnet. Er ikke dette i høyeste grad snakk om en kommandoposisjon ?

Finn mener at jeg har rykket Lenin anno 1919 ut av sin historiske og politiske sammenheng. Men jeg står fast ved at Lenin nettopp i de to artiklene "Hilsen til de ungarske arbeiderne" og "En stor begynnelse" forklarer hvilke egen-

skaper ved arbeiderklassen som gjør at denne klassen må ha den politiske kommandoen, dersom samfunnet skal marsjere framover langs den sosialistiske vegen.

Og ikke bare kommando i "innhold", "grunnleggende sett", "abstrakt" eller "teoretisk", men på overflata, reelt, konkret og praktisk.

Når alt dette er sagt, må også jeg få gå til angrep på min egen formulering. Og det er først og fremst valget av uttrykket "kommandoposisjon" og alt det kommandosnakk som denne formuleringa har avstedkommet, uten at det har vært presisert at denne kommandoen retter seg mot den tidligere herskerklassen.

Formuleringa mi åpner for tolkninga at arbeiderklassen skal kunne kommandere andre deler av det arbeidende folket. Dette har jeg aldri ment. Vi må sky kommandometoder i forholdet mellom ledelsen og massene. I stedet må vi sette metoden med overtalelse og skolering, kritikk og sjølkritikk etter mønsteret "enhet-kritikk-enhet". Og dette bringer meg over til neste punkt.

3. KLASSEALLIANSEN OG STATSMAKTA.

Småborgerskapet har ingen lys framtid under imperialismen: Småprodusentene slås konkurs, og de intellektuelle mellomlag får levevilkår som nærmer seg arbeidernes, både i lønn og mht. underordning (for å uttrykke det grovt). Arbeiderstaten lover dem heller ingen lysende framtid som sjøleieende eller som profesjonelle åndsarbeidere. Faktisk sier arbeiderklassen rett ut at den vil gjøre arbeidere av ALLE under sosialismen.

Men dette bare som et steg på veien til å fjerne klasse-skillene, staten, partiene, diktaturet og demokratiet overhode. Slik sett har hele det arbeidende folket felles objektive, langsiktige interesser.

Bessuten lover arbeiderstaten alle disse gruppene fulle demokratiske rettigheter under sin sentraliserte ledelse. I forhold til idag vil dette bety en enorm utvidelse av frihetene for bonden, fiskeen, læreren og forskeren. Dette er også arbeiderstatene hittil i historia praktiske eksempler på.

Særlig Kina under Mao utviklet politikken med hvordan man løser motsigelser innad i det arbeidende folket: "La hundre blomster blomstre og tusen tankeretninger strides", politikken med "å åpne på vidt gap", veggavisene osv. Men disse frihetene er friheter med ledelse, det er demokrati under sentralisert ledelse.

Når vi skal skrive ut et programpunkt om demokratiet under sosialismen, kommer vi ikke utenom ei sammenfatning av Maos bidrag på dette området. Dette har programkomiteén evna i utilstrekkelig grad, og jeg gjentar det jeg hevdet i FK/januar: Utkastet framhever ensidig demokratiet og neglisjerer den nødvendige sentralismen.

Finn tar ikke opp hansken på dette punktet. I svaret til Gunnar (FK/mars s.30) formulerer han seg slik: "Klassealliansen må derfor innebære at det er HELE DET ARBEIDENDE FOLKET som UTØVER diktaturet og har del i statsstyringa. Og dermed at alle parter i klassealliansen - arbeidere, småborgere, intellektuelle mm. - må ha likeverdige rettigheter innafor rammene av staten."

Dette er sannheter med mange modifikasjoner. Det er utvilsomt riktig at alle enkeltindividene innafor det arbeidende folket har "en stemme hver" og nøyaktig de samme demokratiske rettighetene. Men arbeiderklassen er både tallmessig og organisatorisk overlegen i forhold til de andre delene av det arbeidende folket som klasse. Den demokratiske sentralismen bygger på at mindretallet underordner seg flertallet, og at demokratisk fattede vedtak settes disiplinert ut i livet. Derfor er den "likeverdige retten" i virkeligheten en ULIKEVERDIG RETT i forholdet mellom PARTENE i alliansen.

I programdebatten er det noen som setter likhetstegn mellom "demokratiske rettigheter for hele det arbeidende folket" på den ene sida og "deling av statsmakta mellom arbeiderklassen og resten av det arbeidende folket" på den andre. Jeg står foreløpig på det standpunktet at "statsmaktas deling", eller "det arbeidende folkets diktatur", er en teoretisk konstruksjon som er umulig under våre forhold. Jeg skal prøve å belegge dette.

Først vil jeg henvise til behandlinga som Lenin gir disse spørsmåla. Han skriver flere steder om mulighetene for "en tredje vei":

"I kapitalistiske omgivelser kan det ikke finnes noen tredje vei, man bare valget mellom borgerskapets diktatur og proletariatets diktatur" (Bind 11, s.25)

"Enten godseierne og kapitalistenes diktatur (dvs. et jernhardt herredømme) eller arbeiderklassens diktatur. Det fins ikke noe midt imellom." (Bind 11, s.35)

"Småborgerskapet i det hele, og bøndene særskilt, har mislykkes i alle forsøk de har gjort på å utnytte styrken sin og lede økonomien og politikken på sin egen måte. De har måttet la seg lede enten av proletariatet eller av kapitalistene - noen mellomveg finnes ikke for dem. Alle de som tror på en mellomveg, er en tanketom drømmer. Det finnes mye politikk, økonomi og historie som kan bevise dette. Læra til Marx viser at straks småeierne blir eiere av produksjonsmidler og jord, gir varebyttet dem uvilkårlig opphav til kapital, og samtidig til motsetningene mellom kapital og arbeid." (Bind 12, s.26-27)

Det finnes altså ingen egen småborgerlig økonomisk basis for et mulig "småborgerskapets diktatur". En slik konstruksjon kan i høyden fungere som en kamouflasje for borgerskapets diktatur. På dette punktet er Lenin helt klar.

Han er imidlertid ikke like klar på spørsmålet om sosialismen er diktaturet til en eller flere klasser. Det virker som han i teoretiske utlegninger for det meste snakker om diktaturet til EN klasse. Her har jeg følgende 12 henvisninger, alle til artikler skrevet ETTER oktoberrevolusjonen:

Bind 10: s.121 - 150 - 184 - 220 - 221 - 242
 Bind 11: s.79 - 127 - 196
 Bind 12: s.22 - 44 - 53

Når det derimot gjelder konkrete formuleringer i forfatninga til Sovjetmakt og artikler i tilknytning til dette, bruker han ofte uttrykk som "proletariatets og de fattige bøndernes diktatur", "arbeider- og bondemakt", "det arbeidende folket sin egen stat" osv. Henvisninger:

Bind 10: s.52 - 107 - 119 - 179

Bind 11: s.32 - 36

Lenin kan altså tas til inntekt for begge sider i programdebatten, dersom man tviholder på en bokstavelig forståelse av utvalgte sitater. Derfor må vi ta i betraktning den konkrete situasjonen og de forholda som disse artiklene ble skrevet under. Sammenlikner vi disse med de forholda som vi vil arbeide under i et sosialistisk Norge, er det ihvertfall EN iøyenfallende forskjell som virker inn på vår problemstilling: Nemlig det tallmessige styrkeforholdet mellom arbeiderklassen og småborgerskapet.

Jeg vil hevde at faktorer som produktivkreftenes lave utviklingsnivå, arbeiderklassens fåtallighet og lave kulturelle nivå, gjorde det nødvendig for bolsjevikene å gi programmessige konsesjoner til småbøndene i retning av "balansering" og "deling" av makta.

Hvordan har så vi løst disse spørsmåla i prinsippprogrammet ?

Vårt nåværende program er stort sett enhetlig på dette området: "Proletariatet tar makta i leiinga for det arbeidende folket"(s.94) "Men for første gang har arbeiderklassen statsmakta" (s.95) "Proletariatets diktatur er ein maskin som arbeiderklassen nytter..." (s.99) "Staten til proletariatet" (s.99) "arbeiderklassen...si eiga statsmakt" (s.105) "Det krev at arbeiderklassen får makta i alle land..."(s.111)

Men på den annnen side: "Forfatninga må slå fast at dette er staten til arbeiderklassen og det arbeidende folket og at han skal tene deira interesser."(s.100)

Sånn som jeg oppfatter dette, er dette et program for å organisere arbeiderklassen som herskende klasse, mens det i utskrivninga av den sosialistiske forfatninga skal gis konsesjoner til de andre delene av det arbeidende folket.

Et flertall i programkomitéen har nå STREMT NED formuleringene om at arbeiderklassen skal ha makta og være den herskende klassen under sosialismen.(s.63) Dette er blitt til "statsmakta til arbeiderklassen og det arbeidende folket. Det er det arbeidende fleirtallet sitt diktatur" (s.20) "arbeiderklassen og det arbeidende folket har makta" mens "Arbeiderklassen må spela den leiande rolla i eit slikt samfunn"(s.63)

Dette er uten tvil ei glidning i forhold til vårt nåværende program. Noen kamerater i SK påpekte dette, og reiste et eget forslag (Diskusjonsbulletin nr.1,s.31) Men deres

politiske hovedinnvending er blitt neglisjert av programkomitéens flertall i det foreliggende utkastet.

Min oppfatning er at konstruksjonen "det arbeidende folkets diktatur" under våre forhold bare vil fungere som et skalkeskjul for "de intellektuelle og de hvite ekspertenes diktatur", eller borgerskapets diktatur i rød frakk, slik som i Kina idag. Programforslaget virker til å bygge bro mellom oss og KKP ideologisk, om dette nå er bevisst eller ikke.

Finn er spesielt sår over at jeg påstår at også han er med på å snike inn et forsvar for denne konstruksjonen. Bakgrunnen min for dette var 1. avsnitt på s.14 i FK/desember: "...makta blir li gende hos "Folket"...". Hvis jeg har tatt feil, skal jeg gjøre sjølkritikk. Men Finn har ikke overbevist meg hittil.

Han kan f.eks. gjøre dette ved å markere sin stillingstaken til de to alternative forslagene til punkt 5.5.1 på side 63 i programutkastet, samtidig som han svarer på følgende spørsmål: Skal arbeiderklassen ha støtsmakta i et sosialistisk Norge? Skal arbeiderklassen organiseres som herskende klasse?

4. DEN TIDLIGERE HERSKERKlassen.

Så er vi framme til siste punkt og rosinen i pølsa: Undertrykkinga av borgerskapet. Først må jeg rydde opp i en misforståelse, som Gunnar er blitt offer for. (FK/februar, s.8)

Jeg mener IKKE at revansjismen fra den tidligere herskerklassen (og den imperialistiske omverdenen, dersom revolusjonen seier i ett eller noen få land) utgjør kontrarevolusjonens grunnlag ALBINE. Min oppfatning har hele tiden vært at det sosiale grunnlaget for fortsatt klassekamp under sosialismen ihvertfall er firefoldig:

A. Den tidligere herskerklassen og dennes familier, som er knytta til hverandre og den imperialistiske omverdenen med 1001 bånd. Det er motstanden fra DENNE klassen som jeg mener Finn undervurderer. Mer om dette nedenfor.

B. Småeiendommen og småproduksjonen. Her er jeg og Finn helt på linje i kritikken av programutkastet. (Se f.eks. det nye utkastet s.60 og Finn i FK/desember s.15)

C. Arbeidsdelinga. Folk som i hovedsak utfører åndsarbeid: Politiske ledere på heltid, tjenestemenn, eksperter og andre intellektuelle, har en stilling i den samfunnsmessige organiseringa av arbeidet som gjør at de spontant vil utvikle idéer om å HOLDE PÅ denne stillinga, dvs. motsette seg tiltak som går på å bryte ned arbeidsdelinga.

Hvis folk i disse skiktene samtidig fjerner seg fra arbeiderklassen sosialt og politisk, vil de komme til å utgjøre borgerlige elementer. Erfaringene hittil har vist oss at slike skikt av byråkrater og "partifolk med makt som går den kapitalistiske vegen" har utgjort kontrarevolusjonenes viktigste sosiale grunnlag.

D. Den borgerlige retten i fordelinga. Prinsippet "til enhver etter innsats" innebærer lønnsdifferensiering, og sosialismens unge historie hittil framviser også ganske betydelige skiller. Dette utgjør også et sosialt grunnlag for nye borgerlige elementer, særlig dersom det knyttes til gruppene innafor B) og C).

Generelt gjelder det at hovedmotsigelsen under sosialismen vil gå mellom proletariatet og borgerskapet nettopp fordi det er et overgangssamfunn mellom kapitalisme og kommunisme, med elementer av begge typer produksjonsforhold, og med en vedvarende mulighet for framvekst av nye borgerlige elementer, fare for kontrarevolusjon og kapitalistisk gjenreisning.

Men altså: Polemikken mellom Finn og meg har først og fremst gått på spørsmålet om behandlinga av den tidligere herskerklassen. Her hevder jeg at den norske arbeiderklassen vil støte på betydelig hardere motstand enn sine historiske kolleger. Videre at den imperialistiske omverdenen representerer "noe av det viktigste sosiale grunnlaget for" at denne klassen blir istand til å yte hardnakket kamp i relativt lang tid etter revolusjonen.

Jeg kan være enig i at ordet "sosiale" er malplassert og dessuten overflødig i denne sammenhengen. Men Finns oppblåsning av denne omstendigheten nærmer seg ordkrig, som bare er egnet til å tildekke innholdet i de politiske motsigelsene oss imellom.

Jeg skal prøve å utdype hva jeg tenkte på da jeg viste til erfaringene fra Sovjet og "ei analyse av borgerskapet i Norge".

Når det gjelder utviklinga i Sovjet etter 1917, synes jeg at "Den store sammensvergelsen" av Sayers og Kahn bringer mye verdifullt materiale. Dette arbeidet viser hvordan representanter for den tidligere herskerklassen og nye borgerlige elementer holdt liv i klassekampen mot Sovjetmakta ikke minst ved hjelp av den internasjonale kapitalen. Ett av uttrykkene for dette var den såkalte Metro-Vickersligaen, som ble rullet opp i 1933, altså hele 16 år etter revolusjonen !

Når jeg snakker om ei analyse av vårt eget borgerskap, tenker jeg ikke på noe ferdig skrevet materiale. Jeg burde derfor ha sagt: "Dersom vi analyserer..." Og hva finner vi ut da ?

- At det norske borgerskapet er sveisa sammen, både seg imellom og med den internasjonale kapitalen, økonomisk og sosialt, mye tettere enn tilfellet var for det russiske borgerskapet anno 1917.

- At dette borgerskapet har 170 års erfaring i å styre, og allerede id g har såvel åpne som hemmelige sammenslutninger, og et kontaktnett som er atskillig mer velutvikla enn tilfellet var for deres russiske kolleger, som knapt var kommet over bleiestadiet.

- At dette borgerskapet i vår tid vil kunne dra nytte av kommunikasjonsmidler som fiberoptikk, satellittoverføring og toveis tekst-TV.

Her er det tydelig ikke tilstrekkelig å flytte borgeren fra et fylke til et annet for å rive ham laus fra sine kontakter !

I PK/mai s.15 lister Finn opp 8 punkter som alle går på undertrykking av borgerskapet. Med unntak av det noe overoptimistiske og forhåpningsfulle kravet om å oppløse også hemmelige sammenslutninger, kan jeg slutte meg til disse. Men det mangler enkelte vesentlige punkter.

For det første mener jeg at det vil bli nødvendig å stille store deler av den tidligere herskerklassen UTA-FOR demokratiet, f.eks. ved å frata dem stemmeretten. Revolusjonens egen prosess vil gi svaret på hvem og hvor mange, slik også Lenin og Mao anviser.

For det andre må den tidligere herskerklassen desorganiseres grundig, slik også Finn er inne på. En hjørnestein her er den fullstendige ødeleggelsen av den tidligere statsmaskinen og hæren til dette borgerskapet. Dessuten kan det bli nødvendig å flytte mange til andre kanter av landet, sette dem i produktivt arbeid, SAMTIDIG som de fratas muligheten til å anvende moderne kommunikasjonsmidler.

For det tredje er det noe som heter utrydding av de værste kontrarevolusjonære. Her mener jeg at proletar-diktaturet må anvende Maos anvisninger om 1) å følge masselinja og 2) avlive færrest mulig.

Jeg tolker Finn dithen, at han i likhet med det nye programutkastet s.69, vil gi de enkelte av de borgerlige "individene" som finnes i samfunnet etter at hans 8 tiltak er satt ut i livet, vanlige demokratiske rettigheter. Her skilles våre veier. Jeg vil ikke love dagens borgerskap noe som helst. Det er denne klassen diktaturet skal rette seg mot.

Dette var bakgrunnen for at jeg stilte spørsmålet på s.28 i FK/januar: Demokrati, for hvilke klasser? Finn er svært fornærma fordi jeg tillater meg å antyde at han vil gi, programfestet, rettigheter til FLERE enn det arbeidende folket. Men det er jo dette han vil?

Denne motsigelsen oss imellom er uløselig knyttet til klasseanalyse under sosialismen. Finn mener at den tidligere herskerklassen oppløses som klasse i løpet av "la oss si 5-10 år" (FK/mars, s.21) Uten at han sier det uttrykkelig, må jeg forstå ham dithen at han etter denne tid oppfatter "individene" som tilhørende det arbeidende folket.

Dette er jeg uenig i. Det går ikke an å anvende Lenins klassekriterier på mekanisk vis på et ungt sosialistisk samfunn. Vi har å gjøre med ei gruppe av mennesker som har

klasserøtter flere hundre år tilbake, lange tradisjoner i å utøve den politiske makta og med sprell levende kolleger som stadig håndhever denne makta i sosialismens umiddelbare nærhet.

Finn håner meg for å bruke Leninsitatet fra bind 10, s.60.(Hvor er forresten blodet du snakker om?) Jeg synes sjøl at dette sitatet var ganske treffende for å beskrive hvordan jeg ser for meg revansjismen etter revolusjonen. Og i tillegg mener jeg altså at den norske arbeiderklassen vil møte motstand fra denne klassen som overgår den energien og intensiteten som Lenin opplevde fra sitt "eget" borgerskap.

5. OM DEBATTFORMA.

Finn hevder at jeg er ukameratslig, at jeg sitter på min høye hest, er belærende og skråsikker, i tillegg til at jeg forvirrer og avsporer. Sjøl vil jeg kritisere ham for flere steder å være spydig og ekkel, og for en tendens til å konsentrere seg om ord og vendinger istedet for politiske meningsforskjeller.

Alt dette er uttrykk for en skadelig debattform som bare er egnet til å skremme folk fra å delta, og i værste fall "avlive" pasienter som enda stod til å redde. Samtidig er ingen tjent med at reelle politiske og ideologiske motsigelser blir dekket over. Intensjonene mine har vært å føre en skarp kamp mot det jeg oppfatter som uforenlige standpunkt, og jeg håper at jeg har klart å leve opp til dette i dette innlegget.

Jeg har ikke endret den oppfatninga som går ut på at Finn i sitt forsvar for programforfatterne går til angrep på flere sentrale områder av den vitenskapelige sosialismen. Revolusjonen, proleteriatets diktatur og undertrykkinga av borgerskapet er nettopp 3 av de områdene som bl.a. Lantsky begynte å "hakke på", da han i svissen for den 2. Internasjonale begynte å utvikle sin form for revisjonisme. Det er vel ikke ukameratslig å peke på dette, når dette er min oppriktige oppfatning?

Bersom jeg har mislykket fullstendig mht. intensjonen om å være skarp, og at det istedet har fungert som "hensynsløs kamp og hådeløse slag", må jeg kritiseres skarpt for dette. Med ønske om en fortsatt levende linjekamp,

Otroligt men sant.

"Tänk att det finns folk som fordra att få arbeta! Å i åtta timmar!"

TOM SIDE